พฤติกรรมอาชญากรในมุมมองทางจิตวิทยา : ศึกษากรณีทฤษฎีบุคลิกภาพ คดี Nathan Leopold และ Richard Loeb

กฤษฎา แสงเจริญทรัพย์*

บทคัดย่อ

อาชญากรรมที่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ป่วยทางจิตมีความแตกต่างจากอาชญากรรมในกรณีอื่น ทั้งในด้านของสาเหตุ แรงจูงใจ ลักษณะของการกระทำ รวมถึงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด อีกทั้งผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มักจะไม่แสดงอาการป่วยที่เห็นชัดเจน ทำให้สามารถใช้ชีวิตร่วมกับบุคคลทั่วไปในสังคมได้อย่างกลมกลืน ดังนั้นจึงเป็นอาชญากรรมที่น่าสนใจทำการศึกษาถึงสาเหตุเพื่อเป็นการหาแนวทางในการป้องกัน รวมถึงแนวทางในการลงโทษที่เหมาะสมต่อไป

คำสำคัญ อาชญากรรม พฤติกรรมอาชญากร จิตวิทยา ทฤษฎีบุคลิกภาพ

---

* อาจารย์ประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

A Psychological Perspective on Criminal Behavior: a case study on Personality Theory of Nathan Leopold and Richard Loeb cases

Krisda Saengcharoensap*

Abstract

Criminal offenders with mental illness are different from other criminal cases in terms of cause, motives, patterns of action and behavior of the offender. Majority of perpetrators are most often asymptomatic patients, so they can live with others in the society harmoniously. It is therefore interesting to study the causes of crime in order to find ways to prevent and guidelines for appropriate punishment.

Keywords : Crime, Criminal behavior, Psychology, Personality theory

* Lecturer, Law Division, Faculty of Humanities and Social Science, Phetchaburi Rajabhat University

บทนำ

อาชญากรรม (Crime) เป็นปรากฏการณ์ (Phenomenon) ปกติทางสังคมอย่างหนึ่ง แม้ว่าโดยทั่วไปแล้วผลของอาชญากรรมจะก่อให้เกิดความเสียหาย รวมถึงความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นกับส่วนรวม แต่ก็ไม่มีสังคมใดที่ไม่เคยเกิดปัญหาอาชญากรรม ด้วยเหตุที่ว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคมซึ่งการอยู่รวมกันเป็นสังคมของมนุษย์นั้นก็ เป็นธรรมดาอยู่เองที่ต้องมีความขัดแย้ง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์บางอย่างขึ้นเพื่อใช้ในการควบคุมพฤติกรรมมนุษย์ และเพื่อให้สมาชิกในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข ดังที่ภาษิตกฎหมายภาษาละตินกล่าวว่า “ที่ใดมีสังคม ที่นั่นมีกฎหมาย (Ubi sociatas ibi jus)”

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีกฎหมาย หรือกฎเกณฑ์ทางสังคมอื่นเป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมมนุษย์อยู่ แต่ก็ไม่มีทางที่จะสามารถทำให้ปัญหาอาชญากรรมหมดสิ้นไปจากสังคมได้ มาตรการในการควบคุมต่างๆ นั้นมีหน้าที่เพียงทำให้จำนวนของการเกิดอาชญากรรมลดลง ซึ่งหมายความรวมถึงทั้งมาตรการป้องปราม และมาตรการในการป้องกัน ดังนั้น การศึกษาถึงสาเหตุการเกิดขึ้นของอาชญากรรมจึงเป็นอีกมิติหนึ่งของการศึกษาที่สำคัญ เนื่องจากสังคมสามารถที่จะนำสาเหตุการเกิดขึ้นของอาชญากรรมเหล่านั้นมาพัฒนา ตลอดจนกำหนดเป็นนโยบายที่นำมาใช้ป้องกันการเกิดขึ้นของอาชญากรรมได้

สำหรับการศึกษาเพื่อหาสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมนั้น ในทางอาชญาวิทยาได้แบ่งมุมมองของการศึกษาในเรื่องดังกล่าวออกเป็น 3 มุมมองที่สำคัญด้วยกัน กล่าวคือ มุมมองทางด้านชีววิทยา (Biology) มุมมองทางด้านจิตวิทยา (Psychology) และมุมมองทางด้านสังคมวิทยา (Sociology) ซึ่งในแต่ละมุมมองก็มีข้ออธิบายถึงสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมที่แตกต่างกันออกไป พอที่จะสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. มุมมองทางด้านชีววิทยา (Biology) อันเป็นการศึกษาถึงสาเหตุการเกิดของอาชญากรรม โดยใช้มุมมองทางด้านชีววิทยา อันได้แก่ การถ่ายทอดพฤติกรรมอาชญากรรมผ่านทางรหัสพันธุกรรม การศึกษาเกี่ยวกับสารเคมีในร่างกายที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของระบบประสาทหรือการทำงานในร่างกาย ตลอดจนลักษณะของโครโมโซม เป็นต้น ซึ่งสาเหตุต่างๆ เหล่านี้ สามารถส่งผลกระทบที่สำคัญต่อพฤติกรรมอาชญากรรมของบุคคลได้มากกว่าองค์ประกอบทางด้านสังคมหรือองค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อม (Stephen G. Tibbetts, 2015: 81)

2. มุมมองทางด้านจิตวิทยา (Psychology) เป็นการศึกษาถึงสาเหตุการเกิดของอาชญากรรมโดยอาศัยหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์พฤติกรรมของมนุษย์ทางด้านจิตวิทยา อันได้แก่ การศึกษาถึงพัฒนาการของบุคคลตั้งแต่วัยเด็ก รวมถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในแต่ละช่วงวัยที่ส่งผลกระทบต่อการถูกกำหนดรูปแบบ (shape) บุคลิกภาพของบุคคลนั้นในวัยผู้ใหญ่ รวมถึงเป็นกระบวนการศึกษาถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นกับจิตใจ (mental) ของบุคคลที่อาจนำไปสู่การก่ออาชญากรรม (Curt Bartol Anne Bartol, 2011: 7)

3. มุมมองทางด้านสังคมวิทยา (Sociology) ในขณะที่มุมมองทางด้านชีววิทยา และมุมมองทางด้านจิตวิทยา มองว่าการก่ออาชญากรรมเป็นเงื่อนไขที่เกิดจากตัวบุคคลนั้นเอง ในช่วง

ศตวรรษที่ 20 นักสังคมวิทยาได้ท้าทายความเชื่อดังกล่าวโดยเริ่มหาสาเหตุในการเกิดอาชญากรรมโดยพิจารณาจากองค์ประกอบภายนอกของตัวผู้กระทำความผิด อันได้แก่องค์ประกอบทางด้านสังคม เช่น การเบี่ยงเบนทางวัฒนธรรม (cultural deviance)(Robert M. Regoli, John D. Hewitt and Matt Delisi, 2011: 126) ความตึงเครียดทางสังคม (strain theories) การเรียนรู้ที่แตกต่าง (differential association) เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม บทความนี้มุ่งศึกษาในแง่มุมของการเกิดอาชญากรรมโดยสาเหตุทางด้านจิตวิทยากล่าวโดยเฉพาะในเรื่องของทฤษฎีบุคลิกภาพซึ่งเป็นทฤษฎีทางด้านจิตวิทยาที่สำคัญอีกทฤษฎีหนึ่ง เนื่องจากสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมทางด้านจิตวิทยานั้นเป็นมุมมองที่มีความซับซ้อน รวมถึงปัญหาอาชญากรรมที่มีสาเหตุมาจากทางจิตวิทยามักเกิดขึ้นตั้งแต่ในวัยเด็กซึ่งเป็นช่วงวัยที่สำคัญ ดังที่จะได้ทำการศึกษาประกอบกับกรณีศึกษาที่ได้ยกมาประกอบเป็นลำดับต่อไป

กรณีศึกษา คดี Nathan Leopold และ Richard Loeb

(Leopold and Loeb's Criminal Minds, 2008)

ในราวปี ค.ศ. 1924 ประชากรผู้อยู่อาศัยในเมืองชิคาโก ต้องประสบกับความตื่นตระหนกอันเนื่องมาจากเกิดเหตุฆาตกรรม (Homicide) ที่สะเทือนขวัญที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของประเทศสหรัฐอเมริกา (Robert Regoli, John Hewitt and Matt Delisi, 2011: 104) เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจพบร่างของเด็กชายอายุ 14 ปีคนหนึ่งชื่อ Bobby Franks ซึ่งถูกฆาตกรรมโดยชายวัยรุ่น 2 คน คือ Nathan Leopold และ Richard Loeb ซึ่งทั้งสองมาจากครอบครัวชาวยิว (Jewish) ที่มั่งคั่งร่ำรวย และเป็นที่รู้จักนับหน้าถือตาในสังคม (Homicide in Chicago 1870-1930, 2012) โดยในการพิจารณาคดีดังกล่าวได้มีการนำเอากระบวนการตรวจสอบทางจิตวิทยา (Psychological testimony) มาร่วมใช้ในการแสวงหาความจริงแห่งคดีอีกด้วย

จากการศึกษาประวัติของ Nathan Leopold และ Richard Loeb รู้จักกันในปี 1920 และพบว่า โดยทั้งคู่เติบโตในเมือง Kenwood ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเมือง โดย Leopold จัดอยู่ในกลุ่มเด็กเรียนดี (brilliant student) และสามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยชิคาโกได้ตั้งแต่อายุได้เพียง 15 ปี ซึ่งนอกจากการศึกษาในสาขากฎหมายแล้ว เขายังเป็นนักปักษีวิทยาสมัครเล่น (amateur ornithologist) อีกด้วย และโดยพื้นฐานทางครอบครัวของเขาที่มีความมั่งคั่งเนื่องจากบิดาของเขาเป็นนักธุรกิจที่มีความชาญฉลาด (astute) คนหนึ่ง สำหรับ Richard Loeb เด็กหนุ่มอายุ 18 และมาจากครอบครัวที่ร่ำรวยเช่นกัน ซึ่งพ่อของเขาเป็นรองประธาน (vice president) ของบริษัท Sears, Roebuck & Company ซึ่งเป็นเจ้าของสินทรัพย์มูลค่ากว่า 10 ล้านเหรียญสหรัฐ และเป็นลูกชายคนที่ 3 ในจำนวนบุตรชายทั้งหมด 4 คน ซึ่ง Loeb จบการศึกษาชั้นมัธยมปลายเมื่ออายุได้ 14 ปี และสอบเข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยชิคาโกในปีเดียวกัน อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ในวัยเรียนของ Loeb ไม่ได้มีความสุขเท่าใดนัก เนื่องจากเพื่อร่วมชั้นเรียนที่โตกว่าเขาหลายปี เป็นเหตุให้เขาเรียนอยู่ในระดับปานกลาง (mediocre) และทำให้เขาต้องย้ายไปเรียนที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน ซึ่งที่นั่นเขาก็ยังคงใช้ชีวิตอย่างไร้จุดหมาย โดยใช้เวลาให้หมดไปกับการเล่นไพ่ และการ

อ่านนวนิยายมืดหม่น (dime novels) แทนที่จะเข้าห้องเรียน รวมถึงเริ่มมีอาการเสพติดแอลกอฮอล์ (alcoholic)

โดยหน้าฉากแล้วดูเหมือนทั้งสองจะไม่ชอบการกระทำที่เลวร้าย (Atrocious) และมีความรุนแรง (Violence) โดยทั้งคู่มีความเห็นว่าพวกตนนั้นมีความเหนือกว่า (Superior) ผู้อื่น อันเป็นบุคลิกภาพที่จัดอยู่ในกลุ่มผู้ที่ชอบโอ้อวดตนเอง (Grandiose) (Robert Regoli, John Hewitt and Matt Delisi, 2011: 104) อย่างไรก็ตาม Loeb ชอบที่จะเล่นอะไรที่เสี่ยงอันตราย และชอบวางเดิมพัน (stakes) การทำลายทรัพย์สิน (vandalism) เป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้สึกเบิกบานใจ (exhilaration) และเขาชอบที่จะชักชวน Leopold มีส่วนร่วมด้วยเสมอ นอกจากนี้ตัว Leopold เอง ก็มักจะกล่าวถึงเรื่องราวของซุปเปอร์แมน ซึ่งเป็นเรื่องที่ถูกประพันธ์ขึ้น (mythical) เนื่องจากเพราะความเป็นซุปเปอร์แมน จึงทำให้ตัวซุปเปอร์แมนสามารถอยู่นอกกฎหมายได้ และไม่จำเป็นต้องอยู่ในกฎระเบียบ รวมถึงกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมเช่นเดียวกันกับบุคคลธรรมดาทั่วไป

ในช่วงเย็นของวันที่ 10 พฤศจิกายน ค.ศ. 1923 ขณะที่ Loeb ชักชวน Leopold เพื่อขับรถยนต์ไปยังมหาวิทยาลัยมิชิแกน Loeb ได้เริ่มกล่าวถึงความคิดของเขาในการก่ออาชญากรรมที่สมบูรณ์แบบ (perfect crime) เรื่องหนึ่ง ซึ่งพวกเขาทั้งคู่เคยร่วมกันก่ออาชญากรรมมาบ้างแล้ว เช่น การย่องเบา (burglaries) หรือการวางเพลิง (set fires) แต่ก็ยังไม่มีอาชญากรรมใดที่มีการรายงานทางหน้าหนังสือพิมพ์ โดย Loeb ต้องการก่ออาชญากรรมที่เมื่อชิคาโกต้องกล่าวขวัญถึง ซึ่งเขาได้เสนอแนวคิดในการลักพาตัว (kidnapping) และฆาตกรรมเด็ก เพื่อให้เกิดความพรั่นพรึงในสังคม ซึ่ง Leopold เองก็ไม่ได้คัดค้านแผนการและยังร่วมถกเถียงถึงรายละเอียดในแผนการเพื่อให้ไม่มีความล้มเหลว (foolproof) อีกด้วย

ในช่วงบ่ายของวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1924 ขณะที่ Leopold และ Loeb ขับรถที่เช่ามาอย่างช้าๆ ไปตามทางบนถนนทางตอนใต้ของเมืองชิคาโกเพื่อที่จะมองหาเด็กผู้ตกเป็นเหยื่อ แล้ว Loeb ซึ่งนั่งด้านข้างคนขับก็เห็น Bobby Franks ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขา กำลังเดินอยู่บริเวณถนนฝั่งตรงข้าม ซึ่ง Loeb เองก็ทราบดีว่าพ่อของ Bobby เป็นนักธุรกิจที่มีฐานะร่ำรวยคนหนึ่ง ทั้งคู่จึงได้ร่วมกันหลอกลวง Bobby ว่าจะพาไปส่งที่บ้าน พร้อมกับชักชวนให้ขึ้นรถ ซึ่งด้วยความไว้ใจ Bobby จึงตอบตกลงและโดยสารรถมาด้วย เมื่อสบโอกาสเหมาะ Loeb ก็ได้จับเด็กชายจากด้านหลัง และกระหน่ำตีด้วยของแข็ง (chisel) เข้าที่บริเวณกระดูกสันหลัง และที่ศีรษะบริเวณหน้าผาก ซึ่งจากการตีอย่างแรงในครั้งที่ 4 เป็นเหตุให้เกิดแผลลึกฉกรรจ์บริเวณหน้าผากของเด็กชาย และทั้งสองได้นำร่างของ Bobby ไปทิ้งบริเวณท่อระบายน้ำ (culvert) ห่างออกไปหลายไมล์ทางตอนใต้ของเมืองชิคาโก อย่างไรก็ตาม Leopold ทำแว่นตาตกหล่นในที่เกิดเหตุ และเป็นพยานหลักฐานชิ้นสำคัญในการติดตามค้นหาร่องรอยฆาตกร ซึ่งทั้ง Leopold และ Loeb ได้ตกเป็นผู้ต้องสงสัยรายสำคัญทันที หลังจากนั้นอีก 10 วัน ในวันที่ 31 พฤษภาคม ทั้งคู่ถูกจับกุมและรับสารภาพว่าเป็นผู้ลงมือก่อเหตุฆาตกรรม Bobby Franks โดยคำรับสารภาพที่น่าตื่นตระหนกประการหนึ่ง Nathan Leopold กล่าวว่าพวกเขาลงมือฆาตกรรมเพียงเพื่อต้องการมีประสบการณ์ที่ทำให้รู้สึกตื่นเต้นเร้าใจ (solely for the thrill of the experience) เท่านั้น

ข้อโต้แย้งทางคดีในประเด็นทางด้านจิตวิทยา

Clarence Darrow ผู้ซึ่งเป็นทนายความฝ่ายของ Leopold เป็นผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษประหารชีวิต โดยแนวทางการต่อสู้ที่ Darrow ใช้ในคดีนี้คือ จำเลยเป็นผู้มีอาการป่วยทางจิต (Mental illness) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอาการทางกาย (physical symptoms) อันเป็นผลมาจากปฏิกิริยาของสารคัดหลั่ง (glandular action) ในร่างกาย ซึ่งจากการศึกษาทางด้านต่อมไร้ท่อและฮอร์โมน (Endocrinology) แล้วพบว่า ในหลายกรณีที่การมีสารคัดหลั่งหรือฮอร์โมนบางชนิดที่มากเกินไป (excess) หรือน้อยเกินไป (deficiency) นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง (alteration) ทั้งทางจิตใจ (mental) และทางร่างกาย (physical) ซึ่ง Darrow เชื่อว่าอาชญากรรมนั้น มีสาเหตุมาจากการเป็นโรค (medical problem) อย่างหนึ่ง ซึ่งศาลภายใต้การแนะนำของนักจิตเวชควรที่จะเลิกแนวคิดในการลงโทษที่ไม่เกิดประโยชน์กับผู้ต้องขังที่มีลักษณะดังกล่าว และควรกำหนด (determine) มาตรการที่เหมาะสมในการเยียวยาแก่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้ป่วยจิตเวช

ในวันที่ 21 กรกฎาคม ค.ศ. 1924 ซึ่งเป็นวันพิจารณาคดีเป็นวันแรก ผู้พิพากษา John Caverly ได้ชี้แจงแก่ทนายทั้งสองฝ่ายการขั้นตอนการดำเนินกระบวนวิธีพิจารณา โดย Darrow ได้ปรึกษากับผู้พิพากษาถึงวิธีการลงโทษพิเศษอย่างอื่น หากว่าลูกความของเขาถูกพิจารณาว่าเป็นผู้มีอาการป่วยทางจิต (insane) โดนเสนอให้ส่งตัวจำเลยทั้งสองไปควบคุมตัวในสถานพยาบาลสำหรับผู้ป่วยจิตเวช (asylum) และเขาต้องการย้ำให้ศาลเห็นถึงองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ที่จะส่งผลให้จำเลยทั้งสองได้รับโทษที่เบาลง (mitigating) อันได้แก่ องค์ประกอบทางด้านอายุ (age) คำรับสารภาพ (guilty plea) และเงื่อนไขทางด้านสภาวะจิตใจ (mental condition) โดย Darrow ไม่ได้ต้องการให้ Leopold และ Loeb รอดพ้นจากการรับโทษ แต่เขาต้องการชักจูงให้ผู้พิพากษาเห็นว่าลูกความของเขาเป็นเพียงผู้ป่วยจิตเวช (mentally ill) แต่ยังไม่ถึงขั้นวิกลจริต (insanity) ซึ่ง Darrow ต้องการเพียงแค่ให้ลูกความของเขาทั้งสองได้รับการยกเว้นโทษประหารชีวิต และเปลี่ยนมาเป็นได้รับโทษจำคุกแทนเท่านั้น

ในระหว่างช่วงเดือนกรกฎาคม และสิงหาคม 1924 จิตแพทย์ (psychiatrists) หลายรายได้ถูกเชิญมาเป็นพยานผู้เชี่ยวชาญในคดีดังกล่าว อาทิเช่น William Alanson White ซึ่งเป็นประธานของสมาคมนักจิตวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกา ได้ให้ความเห็นแก่ศาลว่าทั้ง Leopold และ Loeb ต่างก็มีประสบการณ์ที่เป็นบาดแผลทางจิตใจลึกๆ (experienced trauma) ในช่วงวัยเด็กซึ่งถูกเลี้ยงดูโดยพี่เลี้ยง (governesses) โดยเฉพาะ Loeb ที่ต้องเติบโตภายใต้กฎระเบียบที่เคร่งครัด (disciplinary regimen) ซึ่ง White มองว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสาเหตุที่สำคัญในการที่ทั้งสองเลือกที่จะเดินบนเส้นทางอาชญากร นอกจากนี้ยังมีความเห็นของ William Healy และ Bernard Glueck ซึ่งเป็นจิตแพทย์อีกสองท่าน ซึ่งยืนยันว่าจำเลยทั้งคู่ เป็นผู้ที่มีจินตนาการบรรเจิด (vivid fantasy) ในการใช้ชีวิต โดย Leopold มองตัวเองว่าเป็นผู้ที่แข็งแกร่งและมีพลังอำนาจ ชื่นชอบการต่อสู้ด้วยมือเปล่า ซึ่งสอดคล้องต้องกัน (interlocked) กับ Loeb ซึ่งมองตัวเองว่าเป็นผู้ชำนาญการในการก่ออาชญากรรม (criminal mastermind) เป็นเหตุผลที่ทำให้ทั้งสองจับคู่กันในการก่ออาชญากรรมในหลายๆ ครั้ง

ขณะที่อีกด้านหนึ่ง Robert Crowe ซึ่งเป็นพนักงานอัยการในคดีดังกล่าว ก็ได้เชิญนักจิตวิทยาผู้มีชื่อเสียงมาเป็นพยานผู้เชี่ยวชาญในฝ่ายของตนด้วยเช่นกัน ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ Hugh Patrick ซึ่งเป็นประธานของสมาคมนักประสาทวิทยาแห่งสหรัฐอเมริกา รวมถึง William Krohn และ Harold Singer ผู้แต่งหนังสือเรื่อง Insanity and the Law: A Treatise on Forensic Psychiatry รวมถึง Archibald Church ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านผู้ป่วยจิตเวช ซึ่งจากการทดสอบทั้ง 4 ครั้งที่เกิดขึ้นทันทีภายหลังจากที่จำเลยทั้งสองถูกจับกุมและส่งตัวมายังที่ทำการของพนักงานอัยการ ไม่พบว่าทั้ง Leopold และ Loeb มีอาการที่แสดงถึงสัญญาณผิดปกติทางจิตใจ (mental derangement) แต่อย่างใด

คดีดังกล่าวนับว่าเป็นคดีที่มีความน่าสนใจตรงที่ต่างฝ่ายต่างอ้างจิตแพทย์ที่มีชื่อเสียงมาเป็นพยานผู้เชี่ยวชาญในการเพิ่มน้ำหนักความน่าเชื่อถือให้กับฝ่ายของตนเอง ซึ่งจิตแพทย์ทั้งสองฝ่ายต่างก็ให้ความเห็นแตกออกเป็นสองทางตามสาขาที่แต่ละฝ่ายมีความเชี่ยวชาญ โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านประสาทวิทยา (neurologists) เห็นว่าไม่มีพยานหลักฐานใดที่จะบ่งชี้ว่ามีบาดแผลหรือความผิดปกติใดๆเกิดขึ้นกับบริเวณเปลือกสมอง (cerebral cortex) หรือระบบประสาทส่วนกลาง (central nervous system) ของจำเลยทั้งสอง ซึ่งข้อสรุปของจิตแพทย์ฝ่ายพนักงานอัยการคือจำเลยได้เป็นผู้มีอาการป่วยทางจิตเวช (no mental disease) สำหรับทางฝั่งจิตแพทย์ของจำเลยก็ยืนยันว่าจำเลยทั้งสองต้องทนทุกข์ทรมาน (suffered) จากบาดแผลทางจิตใจ (mental trauma) ในระหว่างที่พวกเขาเป็นเด็กอันเป็นสาเหตุสำคัญในการทำลายความสามารถในการทำสิ่งต่างๆโดยปกติ ซึ่งส่งผลต่อระบบความคิดของจำเลยและนำไปสู่การก่อเหตุฆาตกรรมในที่สุด

อย่างไรก็ดี ผู้ให้ความเห็นส่วนใหญ่ (commentators (เข้าใจว่าเป็นคณะลูกขุน : กฤษฎา แสงเจริญทรัพย์)) ได้ตั้งข้อสังเกตว่าข้อความเห็นทางด้านประสาทวิทยา (neurology) เป็นคนละกรณีกันกับข้อความเห็นในทางจิตวิเคราะห์ (psychoanalytic) และสามารถแบ่งแยกออกจากกันได้

ผลของคำพิพากษา

เช้าวันที่ 10 กันยายน 1924 ผู้พิพากษา Caverly ได้นัดคู่ความทั้งสองฝ่ายมาฟังคำพิพากษา ซึ่งมีการถ่ายทอดสดการอ่านคำพิพากษาในคดีดังกล่าวทางวิทยุไปทั่งเมืองชิคาโก โดยพยานหลักฐานทางจิตเวชไม่ได้ถูกนำมาใช้ในการพิจารณาลดโทษให้แก่จำเลย แต่ผู้พิพากษา Caverly กล่าวว่าจำเลยทั้งสอง ได้แสดงออกถึงอาการที่สำคัญที่ส่อให้เห็นว่าทั้งคู่ไม่ปกติ (have been shown in essential respects to be abnormal) การวิเคราะห์อย่างระมัดระวังต่อเหตุการณ์ในช่วงชีวิตที่ผ่านมาของจำเลยรวมถึงสภาวะจิตใจ (mental) ของจำเลยในปัจจุบัน สภาวะทางอารมณ์ (emotional) รวมถึงเงื่อนไขทางด้านจริยธรรม (ethical condition) เป็นสิ่งที่ต้องนำมาคำนึงถึง และศาลยังคงวินิจฉัยว่าได้ใช้การวิเคราะห์ในลักษณะเดียวกันกับคดีที่มีการกล่าวหาว่าผู้กระทำความผิดอาญามีอาการผิดปกติที่คล้ายคลึงกัน หรือแตกต่างกันกับคดีนี้ และด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมา ศาลจึงเห็นใจว่าคำตัดสินในคดีนี้จะไม่สามารถก่อให้เกิดผลกระทบใดๆ โดยศาลเห็นว่า เป็นอำนาจของศาลเองที่จะลดโทษประหารชีวิตให้กับจำเลยผู้กระทำความผิดในขณะที่ยังไม่

บรรลุนิติภาวะ (not of full age) ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนั้นเป็นกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่เป็นสากล และสอดคล้องกับหลักการลงโทษอย่างมีมนุษยธรรม (humanity)

จากนั้นจำเลยทั้งสองก็ถูกศาลพิพากษาให้จำคุก และต่อมาในปี 1936 ขณะถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ Stateville Prison นั้น Loeb ถูกเพื่อนนักโทษด้วยกันแทงตายขณะอยู่ในห้องอาบน้ำด้วยวัยเพียง 30 ปี สำหรับ Leopold ใช้ชีวิต 33 ปีในเรือนจำเพื่อชดเชยความผิด และได้รับการพักโทษ (parole) ในปี 1958 ท้ายที่สุดแล้ว Leopold เสียชีวิตด้วยสภาวะหัวใจล้มเหลว (heart attack) ขณะมีอายุได้ 66 ปี ที่ประเทศ Puerto Rico

วิเคราะห์กรณีศึกษาโดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพของ Eysenck

ในการศึกษาสาเหตุในการเกิดอาชญากรรมโดยอาศัยมุมมองทางด้านจิตวิทยานั้น มีทฤษฎีที่สามารถนำมาอธิบายถึงสาเหตุดังกล่าวได้หลายประการ อย่างไรก็ดี ทฤษฎีหนึ่งที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อมุมมองทางการศึกษาในเรื่องอาชญากรรมทางด้านจิตวิทยาอย่างยิ่งก็คือ ทฤษฎีบุคลิกภาพซึ่งเสนอโดย Han J. Eysenck โดยเขาได้เสนอแนวคิดว่า พฤติกรรมอาชญากรรม (Criminal behavior) เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างเงื่อนไขทางสภาวการณ์ที่แน่นอน (certain environmental conditions) และ ลักษณะเฉพาะของระบบประสาท (feature nervous system) โดยเขาเชื่อว่าทฤษฎีในทางอาชญาวิทยาควรจะต้องถูกตรวจสอบโดยกระบวนการศึกษาทางสรีรวิทยาที่เกี่ยวกับระบบประสาท (Neurophysiological) ซึ่งทฤษฎีของ Eysenck นั้น ตรงข้ามกับแนวความเชื่อที่ว่าอาชญากรรมมีสาเหตุมาจากเงื่อนไขทางด้านสังคม (Curt Bartol and Anne M. Bartol, 2011: 70) เช่น ความยากจน (poverty) การด้อยการศึกษา (poor education) หรือการว่างงาน (unemployment)

นอกจากนี้ Eysenck ยังได้อธิบายว่าสาเหตุของการเกิดขึ้นของอาชญากรรมนั้นไม่สามารถที่จะกล่าวว่าเกิดจากสาเหตุในทางกรรมพันธุ์ (Heredity) แต่เพียงอย่างเดียว และขณะเดียวกันก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าเกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียวได้เช่นกัน (Eysenck, 1973: 171 cited in Curt Bartol and Anne M. Bartol, 2011: 70) หากแต่การผนวกรวมความแตกต่างของสภาวะแวดล้อม (environmental) ชีววิทยาประสาท (neurobiological) และ องค์ประกอบทางบุคลิกภาพ (personality factors) จะเป็นสาเหตุในการนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมชนิดต่างๆ (Eysenck & Eysenck, 1970 cited in Curt Bartol and Anne M. Bartol, 2011: 70) อย่างไรก็ตาม Eysenck ได้ให้น้ำหนักกับแนวโน้มทางพันธุกรรม (genetic predisposition) ในเรื่องของพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Anti-social) รวมถึงพฤติกรรมอาชญากร (Criminal conduct)

ในเรื่องทฤษฎีบุคลิกภาพนั้น Eysenck ได้อธิบายแนวความคิดของเขาไว้ว่า บุคลิกภาพของมนุษย์นั้นจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ โดยองค์ประกอบในเรื่องของความสามารถนั้น เรียกว่า “g” ซึ่งมาจากคำว่า เชาวน์ปัญญาทั่วไป (General intelligence) และองค์ประกอบในด้านของสภาวะจิตใจ (Temperament) อีก 3 องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบทางด้านการใส่ใจสิ่งรอบข้าง (Extraversion) องค์ประกอบทางระบบประสาท (Neuroticism) และ

องค์ประกอบทางจิต (Psychoticism) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ (Curt R. Bartol Anne M. Bartol, 2011: 72-77)

1. องค์ประกอบทางด้านการใส่ใจสิ่งรอบข้าง (Extraversion)

Eysenck ได้อธิบายถึงผู้มีบุคลิกภาพแบบ Extroversion ไว้ว่า เป็นคนชอบเข้าสังคม (sociable) หุนหันพลันแล่น (impulsive) มองโลกในแง่ดี (optimistic) มีความรู้สึกต้องการความตื่นเต้นในชีวิต และไม่ชอบอะไรที่ซ้ำซากจำเจ เป็นคนที่ชอบงานสังสรรค์และมีแนวโน้มชอบคุยโตโอ้อวด (talkative) แต่สำหรับผู้ที่มีบุคลิกภาพเป็นไปในทางตรงกันข้าม เรียกว่าเป็นผู้มีบุคลิกภาพแบบ Introvert ซึ่งจะมีบุคลิกชอบเก็บตัว (reserved) เงียบขรึม (quiet) และระมัดระวัง (cautious) หลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ตื่นเต้น (excitement) ความเปลี่ยนแปลง (change) รวมถึงกิจกรรมทางสังคม (social activities) ต่างๆ โดยทั่วไปแล้วบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ Introvert มักจะมีแนวโน้มที่จะเชื่อถือได้ (reliable) และไม่ก้าวร้าว (unaggressive) และมักจะวางตัวอยู่ในมาตรฐานทางจริยธรรม (ethical standard) นอกจากนี้ยังมีคนบางกลุ่มที่จัดอยู่ในกลุ่มที่เรียกว่า Ambiverts ซึ่งเป็นบุคลิกลักษณะที่มีทั้ง Extroversion และ Introversion อยู่ในคนเดียวกัน หากแต่ไม่ชัดเจนไปในทางใดทางหนึ่ง

2. องค์ประกอบทางด้านระบบประสาทที่มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผล (Neuroticism)

องค์ประกอบทางด้านระบบประสาทที่มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลมีลักษณะที่คล้ายกับองค์ประกอบทางด้านการใส่ใจสิ่งรอบข้าง (Extroversion) กล่าวคือ เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคลิกภาพ (personality) กับการก่ออาชญากรรม (crime) ซึ่งในบางครั้งองค์ประกอบดังกล่าวนี้อาจเรียกว่าเป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ (emotionality) ซึ่งสะท้อนถึงแนวโน้มทางชีววิทยาที่ติดตัวบุคคลผู้นั้นมาตั้งแต่กำเนิด (innate) ซึ่งมีปฏิกิริยากับลักษณะทางสรีรวิทยา (psysiologically) ผ่านทางความตึงเครียด (stressful) ซึ่งโดยทั่วไปแล้วองค์ประกอบด้านระบบประสาทที่มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผลนั้นมีความสัมพันธ์กับระดับความเข้มข้น (intensity) ของการแสดงออกทางอารมณ์ (emotional reaction) ซึ่งเป็นที่เชื่อว่าเกิดขึ้นในกลุ่มประชากรทั่วๆ ไปที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ Extroversion โดยผู้ที่มีระดับของ Neuroticism สูง มักจะมีแนวโน้มของความเข้มข้นของความตึงเครียดสูงตามไปด้วย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในสภาวะความตึงเครียดต่ำมนุษย์ก็ยังสามารถที่จะมีอารมณ์ขุ่นมัว (moody) ขี้โมโห (touchy) มีความอ่อนไหวต่อการถูกดูแคลน (slight) และมีความกังวล (anxious) และมักจะมีการแสดงออกทางกายภาพผ่านทางความเจ็บป่วยต่างๆ เช่น ปวดหัว ปวดหลัง หรือมีปัญหากับระบบย่อยอาหาร โดยมีแนวโน้มที่จะมีปฏิกิริยาตอบกลับที่เกินจริง (overreact) ต่อความตึงเครียดและยากต่อการควบคุมอารมณ์ให้กลับสู่สภาวะปกติ โดยผู้ที่มีความไวต่ออารมณ์สูงมักจะมีความโน้มเอียงอย่างรุนแรงที่จะเกิดอาการที่เรียกว่า โรคหวาดกลัว (phobias) และ การถูกครอบงำ (obsession) ขณะที่ผู้มีบุคลิกในอีกสุดปลายตรงข้ามจะมีลักษณะมั่นคง (stable) สงบเยือกเย็น (calm) และควบคุมอารมณ์ได้ดี

3. องค์ประกอบของอาการทางจิต (Psychoticism)

Eysenck กล่าวถึงองค์ประกอบในข้อนี้ว่าผู้ชายที่มีระดับฮอร์โมน testosterone สูง รวมกับมีระดับเอนไซม์ monoamine oxidase ต่ำ และมี serotonin ซึ่งเป็นสารสื่อประสาท (neurotransmitter) ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญในการสร้างรูปแบบของอาการทางจิต (psychoticism) ซึ่งมักจะมีอาการแสดงออก เช่น มีความโหดร้ายเลือดเย็น (cold cruelty) ความรู้สึกเฉยชาต่อสังคม (social insensitivity) สภาวะไร้อารมณ์ (unemotionality) การไม่สนใจถึงอันตราย (disregard for danger) พฤติกรรมสร้างปัญหา (troublesome behavior) การรังเกียจผู้อื่น (dislike of others) และมีความดึงดูดใจ (attraction) ต่อเรื่องที่ผิดไปจากปกติ (unusual) โดยกลุ่มผู้มีลักษณะที่เรียกว่า Psychotics จะมีความเป็นปฏิปักษ์ (hostile) ต่อผู้อื่นและมีความสนุกในการหลอกลวง (duping) หรือขบขัน (ridiculing) ผู้อื่น

จากการศึกษาทฤษฎีบุคลิกภาพของ Eysenck เมื่อนำมาวิเคราะห์กับกรณีศึกษาของ Nathan Leopold และ Richard Loeb ดังที่กล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า ทั้ง Nathan Leopold และ Richard Loeb เติบโตมาในครอบครัวที่มั่งคั่งร่ำรวยและเป็นที่รู้จักนับหน้าถือตาในสังคม จึงเป็นการยืนยันแนวคิดที่ว่าผู้ประกอบอาชญากรรมไม่จำต้องมาจากครอบครัวที่ยากจนเสมอไป นอกจากนี้ทั้งสองยังสามารถเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยตั้งแต่อายุยังน้อย ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเป็นอัจฉริยะของทั้งคู่ ซึ่งอาชญากรที่มาจากครอบครัวที่ดีและได้รับการศึกษาที่ดี ก็ย่อมมีแนวโน้มในการก่ออาชญากรรมก็จะมีความซับซ้อนตามไปด้วย นอกจากนี้ประสบการณ์ในช่วงวัยเด็กของทั้งคู่ก็ไม่ได้เป็นไปโดยราบรื่นนัก โดยเฉพาะ Loeb ที่เริ่มติดการพนันและมีอาการเสพติดแอลกอฮอล์ (alcoholic) ชอบที่จะเล่นอะไรที่เสี่ยงอันตราย และการทำลายทรัพย์สิน (vandalism) สำหรับ Leopold นั้น ก็มีจินตนาการถึงซุปเปอร์แมนที่เขาเชื่อว่าสามารถทำตัวให้อยู่นอกกฎหมาย และไม่จำเป็นต้องอยู่ในกฎระเบียบ รวมถึงกฎเกณฑ์ทางศีลธรรมเช่นเดียวกันกับบุคคลธรรมดาทั่วไป

จะเห็นได้ว่าบุคคลทั้งสองเป็นผู้ที่มีลักษณะพฤติกรรมที่หุนหันพลันแล่น (impulsive) ชอบความตื่นเต้นในชีวิต (excitement) และชอบคุยโตโอ้อวด (talkative) ซึ่งเป็นลักษณะของเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ Extroversion ประกอบกับเป็นผู้ที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์ที่แสดงออกผ่านทางความตึงเครียด (stress) มีอารมณ์ขุ่นมัว (moody) ขี้โมโห (touchy) และมีความกังวล (anxious) ซึ่งเป็นลักษณะขององค์ประกอบทางด้านระบบประสาทที่มีอารมณ์อยู่เหนือเหตุผล (Neuroticism) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันระหว่างบุคลิกภาพ (personality) กับการก่ออาชญากรรม (crime) นอกจากนั้นจากการศึกษาประวัติของทั้งสองที่ผ่านทางการก่ออาชญากรรมหลายรูปแบบจนกระทั่งมาก่อเหตุฆาตกรรม Bobby Franks ซึ่งเป็นข้อยืนยันถึงลักษณะการเป็นผู้ที่มีความโหดร้ายเลือดเย็น (cold cruelty) ความรู้สึกเฉยชาต่อสังคม (social insensitivity) ซึ่งอาจรวมถึงการมีสภาวะที่ไร้อารมณ์ (unemotionally) การไม่สนใจถึงอันตราย (disregard for danger) พฤติกรรมสร้างปัญหา (troublesome behavior) รวมถึงมีความสนใจต่อเรื่องต่างๆที่ผิดไปจาก

ปกติ (unusual) อันเป็นลักษณะของผู้ที่มีองค์ประกอบของอาการทางจิต (Psychoticism) อันนำไปสู่การก่อเหตุอาชญากรรมสะเทือนขวัญดังกล่าวนั่นเอง

สรุป

สาเหตุการเกิดของอาชญากรรมนั้นอาจพิจารณาได้จากหลายแง่มุม ซึ่งแง่มุมทางด้านจิตวิทยาก็เป็นอีกแง่มุมหนึ่งที่มีความน่าสนใจและมีความสำคัญ เนื่องจากสภาวะความบกพร่องทางจิตเป็นอาการเจ็บป่วยที่ค่อนข้างให้การรักษายาก และต้องใช้เวลาในการเยียวยารักษา ในผู้ป่วยบางรายอาจมีลักษณะของการเป็นผู้มีจิตบกพร่องไปจนตลอดชีวิตโดยไม่อาจแก้ไขได้ ซึ่งอาการต่างๆ เหล่านี้ย่อมส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมที่ผิดปกติของบุคคลนั้นในระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากข้อบกพร่องดังกล่าวทำให้บุคคลมีแนวโน้มในการก่ออาชญากรรมซึ่งอาจจะเกิดขึ้นโดยที่ตัวบุคคลนั้นเองไม่รู้ตัว หรืออาจรู้ตัวแต่ไม่สามารถที่จะระงับยับยั้งการกระทำของตนเองได้ ซึ่งสาเหตุดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอก ซึ่งบุคคลสามารถที่จะเลือกปัจจัยดังกล่าวได้เอง หากแต่ปัญหาความเจ็บป่วยทางจิตเป็นเรื่องของปัจจัยภายในที่ตัวผู้ป่วยเองก็ไม่สามารถมีทางเลือกอื่นรวมถึงต้องทนทุกข์ทรมานกับอาการเจ็บป่วยของตนเอง

ดังนั้นวิธีการลงโทษตลอดจนการให้การดูแลรักษา หรือเยียวยาผู้ป่วยจิตเวชที่มีพฤติกรรมเป็นอาชญากร จึงจำเป็นต้องมีการแยกกระบวนการในการพิจารณาและการดำเนินคดี แยกเป็นพิเศษต่างหากจากการดำเนินกระบวนพิจารณาในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นบุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการลงโทษที่เมื่อทำการศึกษาจากมุมมองทางด้านทัณฑวิทยา (Penology) แล้วจะเห็นได้ว่า การลงโทษก็ยังคงเป็นกลไกหนึ่งที่สำคัญในการใช้ควบคุมพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลในสังคม ซึ่งหากปราศจากการลงโทษแล้ว บุคคลหรือผู้กระทำความผิดก็จะไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมายซึ่งเป็นกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกันของคนในสังคม และอาจนำมาสู่ความวุ่นวายได้ในที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวความคิดในการลงโทษในเชิงแก้แค้นทดแทน (Retributivist principles) ที่รัฐถูกถือว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจในการลงโทษผู้กระทำความผิดแทนผู้เสียหาย หรือเหยื่อของอาชญากรรม ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เสียหายกระทำการอันเป็นการแก้แค้นตัวผู้กระทำความผิดเสียเอง โดยโทษที่จะลงแก่ตัวผู้กระทำความผิดตามแนวทางการลงโทษในลักษณะดังกล่าวจะต้องเป็นที่โทษที่มีความรุนแรงเพียงพอที่จะเป็นการชดเชยความรู้สึกสูญเสียของตัวเหยื่อ หรือญาติพี่น้อง โดยจะต้องมีความสมน้ำสมเนื้อกันกับการกระทำที่ผู้กระทำความผิดได้กระทำต่อตัวผู้เสียหายในลักษณะตาต่อตา (an eye for an eye) อันกล่าวได้ว่าแนวความคิดในการลงโทษลักษณะดังกล่าวมีรากฐานมาจากมุมมองทางด้านตัวผู้เสียหาย หรือเหยื่อของอาชญากรรม (victim) เป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตาม แนวคิดทางด้านการลงโทษที่รุนแรงอาจต้องถึงเวลาในการนำมาทบทวนถึงความเหมาะสม หากจะนำมาใช้กับกรณีที่ผู้กระทำความผิดหรือจำเลยซึ่งเป็นผู้มีอาการป่วยทางจิตเวช ซึ่งการลงโทษในลักษณะต่างๆ ที่กล่าวมานั้นไม่อาจก่อให้ตัวผู้กระทำความผิดเกิดความเข็ดหลาบอันจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตัวผู้กระทำได้ ดังนั้นการกำหนดโทษประหารชีวิต

หรือแม้แต่ลงโทษจำคุกแก่จำเลยที่มีอาการป่วยทางจิตเวชนั้น จึงเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมนักโดยเฉพาะหากจะพิจารณาในแง่ของความพึงพอใจของสังคมส่วนรวม แต่ในแง่ของการพัฒนาพฤติกรรมของจำเลยเพื่อกลับคืนสู่สังคมภายหลังพ้นโทษแล้วแทบจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ กับตัวผู้ต้องขังที่มีอาการป่วยทางจิตเลย ซึ่งแนวทางที่เหมาะสมต่อการดำเนินการกับผู้ต้อขังในลักษณะดังกล่าวก็คือควบคุมตัวผู้กระทำให้อยู่ในสถานที่ที่เหมาะสมและเอื้อต่อการให้การรักษาเยียวยา อันได้แก่ โรงพยาบาลทางจิตเวช (Asylum) ต่างๆ ดังนั้น การศึกษาพฤติกรรมอาชญากรในแง่มุมทางด้านจิตวิทยานั้น นอกจากจะเป็นการศึกษาเพื่อหาสาเหตุของการเป็นอาชญากรและมุ่งค้นหาแนวทางในการป้องกันอันตรายอันเกิดจากผู้กระทำที่เป็นผู้ป่วยจิตเวชแล้ว ยังเป็นการมุ่งค้นหาแนวทางในการลงโทษที่เหมาะสมกับผู้ต้องขังในแต่ละประเภท โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่เป็นผู้ป่วยจิตเวชอีกด้วย

เอกสารอ้างอิง

Curt R. Bartol Anne M. Bartol. (2011). **Criminal Behavior: A Psychological Approach.** 9th Edition. Prentice Hall

Robert M. Regoli, John D. Hewitt and Matt Delisi. (2011) **The Essentials Delinquency in Society.** Jones and Bartlett: Canada.

Stephen G. Tibbetts. (2015) **Criminological Theory : The Essentials**. 2nd Edition. California: Sage.

Homicide in Chicago 1870-1930. [ออนไลน์] Available at https://homicide.northwestern.edu/crimes/leopold/

Leopold and Loeb's Criminal Minds. [ออนไลน์] Available at http://www.smithsonianmag.com/history/leopold- and-loebs-criminal-minds-996498/